

Een plaatselijke boer heeft zijn kar flink geladen met hooi. De balk in het midden (waar een melkkan aanhangt) zorgt ervoor dat het hooi blijft liggen.

Deze wiebelende hangbrug hebben we moeten oversteken. Maar al bij al viel het wel mee.

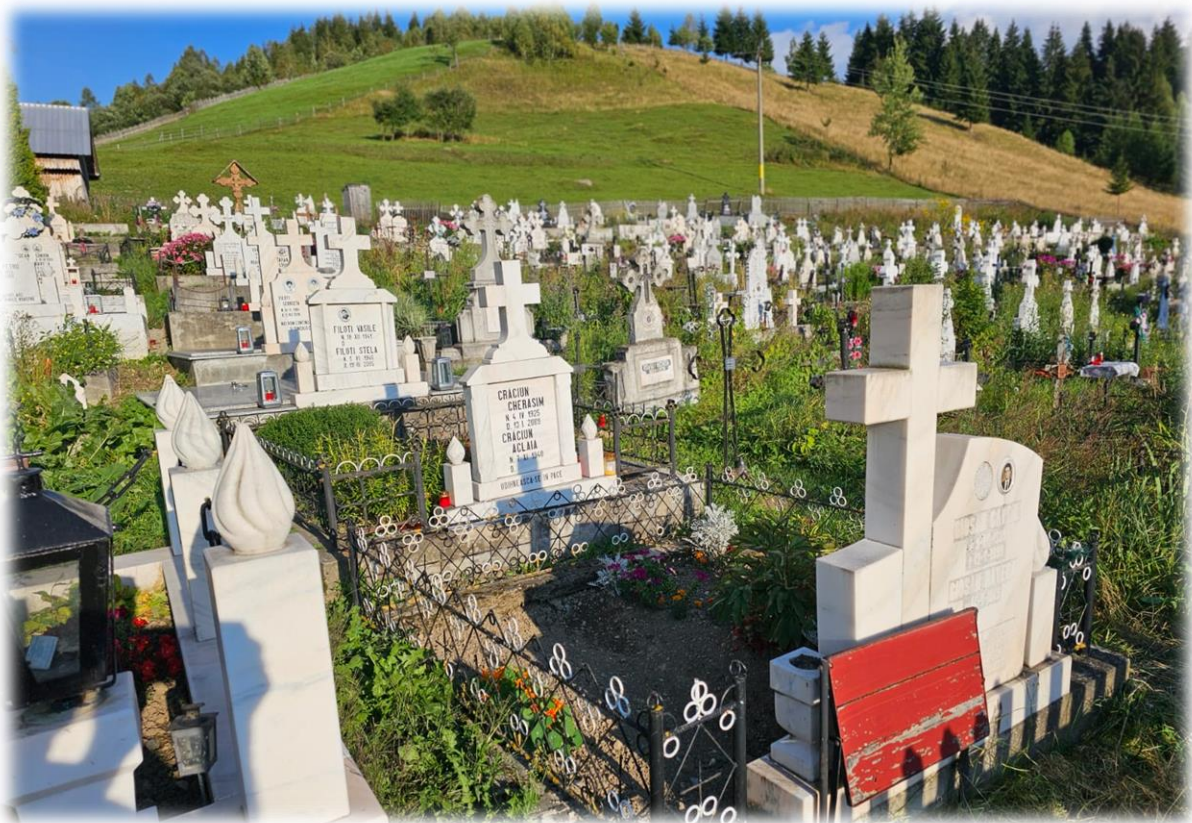
De spanwijdte van de citroenvlinder kan oplopen tot 55 millimeter, de mannetjes zijn meer geel, de vrouwtjes meer groen van kleur maar dit is in het veld niet altijd even eenvoudig te zien. Ze vallen zowel in vlucht als bij bezoek aan bloemen goed op. De vlinder is uitstekend gecamoufleerd en het hele lichaam is hierop aangepast. De onregelmatige oranjebruine vlekjes lijken sprekend op de brandgaatjes in bladeren. De donkere uiteinden van de adering

op de vleugelrand lijkt op de bladrand en zelfs kleine stekeltjes worden nagebootst. De citroenvlinder heeft geen oogvlekken of andere schrikkleuren aan de boven (binnen)zijde van de vleugels, en vouwt deze in rust nooit open, zodat hij perfect lijkt op een blad.

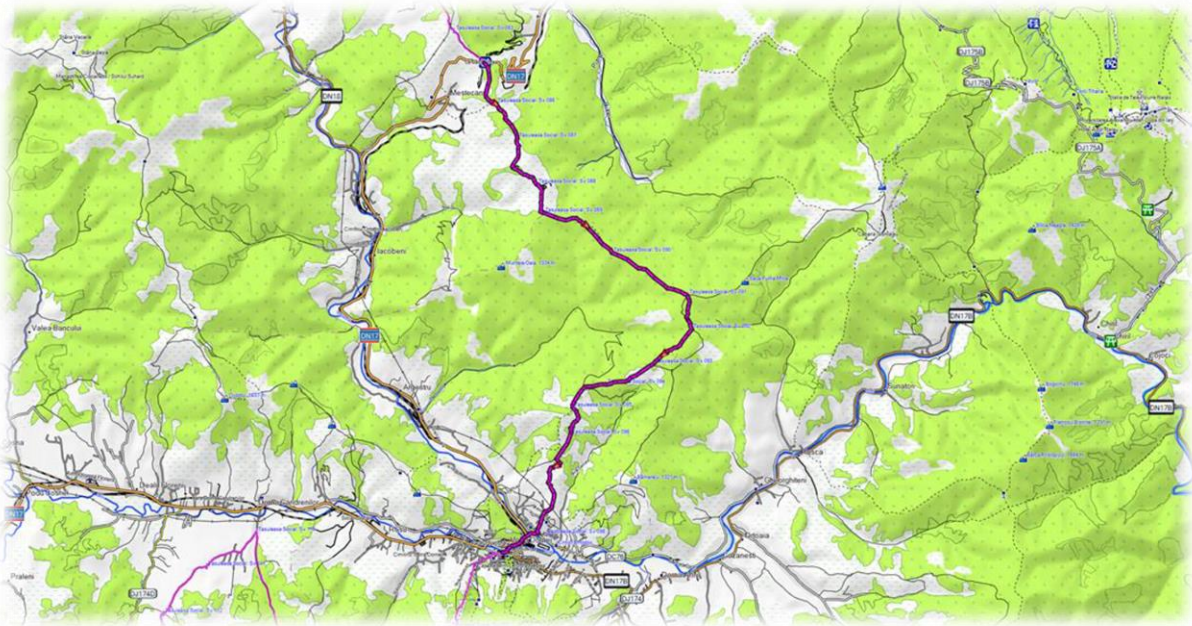
In Pasul Mestecanis genieten we van een fris drankje op een terras. Karel is steeds al op voorhand ter plaatse en daar waar het kan zorgt Karel ervoor dat we een plaatsje hebben op het terras.

De graven lijken allen wat op elkaar. Er is weinig variatie in te vinden.

Woensdag 23 augustus 2023

- Van : Pasul Mestacanis
- Naar : Vatra Dornei
- Afstand : 20 km
- Stijgen : 500 m
- Dalen : 750 m
- Duur : 6 uur

Vandaag onze laatste stapdag langsheen de Via Transilvanica. We starten droog maar ze geven vandaag veel regen.

De bizon was in Roemenië al bijna twee eeuwen uitgestorven. Sinds 2013 werken WWF en Rewilding Europe aan de herintroductie van deze iconische soort in de zuidelijke Karpaten. De bizon, een dier dat rechtstreeks uit prehistorische boeken lijkt te komen, wint een

ongelooflijke weddenschap: hij keert terug naar het Europese continent, meer dan een eeuw na zijn verdwijning. Van de 54 overgebleven Europese bizonnen in gevangenschap zijn er nu ongeveer 3.000 (minder dan de zwarte neushoorn!) die sinds 2013 in kleine groepen zijn uitgezet in de overblijfselen van de natuurlijke wildernis in Midden- en Oost-Europa.

De Karpaten zijn de grootste bergketen van Europa. Het strekt zich uit over vijf landen: de Tsjechische Republiek, Slowakije, Polen, Oekraïne en Roemenië. Ongeveer 50% van deze regio wordt door bossen bedekt, wat van cruciaal belang is voor het behoud van de

biodiversiteit in Europa. Uitgestrekte bosgebieden - halfnatuurlijk, oerbos en oerbos - zijn het leefgebied van vele iconische soorten, maar ook van de grootste populaties wolven en bruine beren in Europa.

De bizon voedt zich dagelijks met zo'n 30 kg grassen, kruiden, schors en twijgen, en helpt zo niet alleen een mozaïek van beboste gebieden en graslanden in stand te houden, maar ook

ecologische corridors, waarlangs soorten zoals de bizon zelf, maar ook bruine beren, wolven en lynxen zich vrij kunnen verplaatsen.

Een lichte vrachtwagen heeft zich vastgereden in het natte gras. Enkele sterke mannen van onze groep helpen een handje.

Paard en veulen lopen rustig rond op de alm.

Niet dat we er eentje gezien hebben maar hier zitten ook lynxen. De lynx is een langbenige katachtige met grote poten en een korte staart. Zeer kenmerkend zijn de gepluimde oren en de bruine, gevlekte vacht. De korte staart heeft een zwarte punt. Lynxen zijn zeer zeldzaam en

schuw. Ze leven voornamelijk in de schemeruren en bij voorkeur in zeer uitgestrekte gebieden met bossen. De voornaamste prooien van de lynx zijn hertachtigen en hazen. De lynx heeft vooral een voorkeur voor reeën. Hij besluipst zijn prooien vanuit de dekking en bespringt ze dan. Lynxen hebben een typisch eetpatroon: zij beginnen aan de achterzijde van hun prooien te eten. Ze keren vaak gedurende verschillende nachten terug naar een grote prooi (zoals een ree). Tussen deze periodes in bedekken ze hun prooien vaak met bladeren of grond.

Luc en Fernand lopen meestal wat voor de groep. Toen zij achter een bocht kwamen hebben ze twee bruine beren gezien. Vermoedelijk ging het hier om een moeder met haar jong. De beren waren aan het drinken uit een plas water. De grote beer stond meteen recht en gromde

naar Luc en Fernand waarna de beren terug de bossen inliepen. Een foto kon men niet maken gezien alles nogal vlug ging. Luc en Fernand hebben dus op zo'n 30 meter afstand van twee beren gestaan.

Af en toe zitten we in de mist. Maar ook dat levert feeëriekke beelden op.

We zien regelmatig kleine hagedisjes voor onze voeten lopen, maar we kunnen er geen foto van maken. De beestjes zijn te snel. Als een vijand van de hagedis het dier vastpakt bij zijn staart, kan de hagedis gewoon weggrennen door zich los te maken van zijn staart. Net als

mensen hebben hagedissen een wervelkolom. Deze loopt helemaal door tot in zijn staart. Dat noemen we staartwervels. Één van deze staartwervels is wat zwakker dan de rest. Door de staart op een bepaalde manier te bewegen, kan de hagedis zelf de zwakkere staartwervel breken.

Alle spieren in de staart knijpen daarna samen zodat de aderen dicht geknepen worden en de hagedis daardoor weinig bloed verliest. Omdat er in de afgeworpen staart zenuwen en spieren

zitten die niet door de hersenen van de hagedis gestuurd worden, blijft de staart nog bewegen en wordt de vijand van de hagedis afgeleid. Zo kan de hagedis snel ontsnappen. De staart groeit daarna weer aan maar dat duurt tussen de 1 en 10 maanden.

Vatra Dornei komt in zicht. Ooit was het een klein, mooi toeristisch stadje, maar net als andere steden heeft het een deel van zijn glans verloren. Het stadje ontstond als een koppig

idee van een ongeletterde burgemeester die tot bij de Habsburgse keizer trok met zijn plan om van Vatra Dornei een mondaine thermale badplaats te maken. Dankzij de minerale bronnen trok het helemaal uit Wenen toeristen aan.

De tocht zit er op. Ongeveer 100 km hebben we afgelegd in 5 stapdagen. Het is een mooi en afwisselend gebied dat door weinigen is gekend.

Donderdag 24 augustus 2023

Vandaag wandelen we niet maar verplaatsen we ons naar Iasi. Onderweg pikken we nog een bezoek aan het wijndomein Cotnari. Het domein heeft ongeveer 1750 ha wijngaarden in beheer en produceert jaarlijks 20 miljoen liter wijn, hoofdzakelijk bestemd voor de

binnenlands markt. 25% is bestemd voor export. In hun wijnkelders rusten ongeveer 1mio flessen. De oorsprong van het wijndomein en haar kelders gaat terug tot de periode van Stefan cel Mare (+/- 1450). Het wijndomein beschikt over een ultramoderne pers-en vinificatietechnologie die accuraat temperatuur gecontroleerd wordt om een hoog kwalitatief product af te leveren.

Wijnhuis Cotnari maakt enkel wijn van inheemse druiven, voor één druif, de Francusa, hebben ze zelf bijna het monopolie. We proefden er 5 wijnen: van droog tot zeer zoet. Het werd een gesmaakte ontdekkingstocht van witte wijn van de Francusa, de Grasa de Cotnari, de Tamaiosa Romanesca en de rode wijn van hun paradepaard: de Feteasca Neagra. De zoete wijn, gemaakt van gebotrytiseerde (edelrot) druiven had zoals steeds absolute voor-en

tegenstanders. Bij het proeven van de wijnen leerden we om de aroma's te identificeren en om de smaken te ontdekken. Na de proeverij schoven we aan voor 'lichte' lunch op het wijndomein.

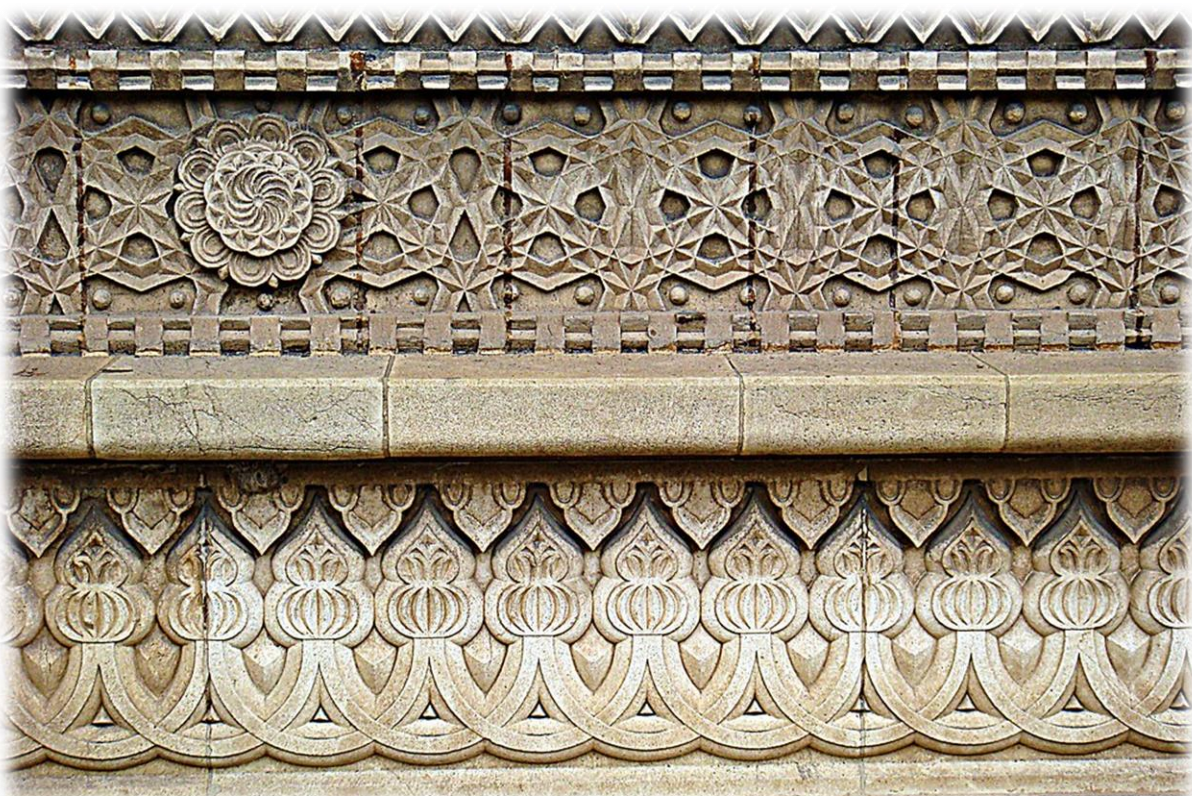

In Iasi bezoeken we de Catedrala Mitropolitană „Sfânta Cuvioasă Parascheva”. Een toevallige passante adviseerde ons om de ondergrondse crypte te bezoeken: Het werd een verrassende wandeling door het ondergrondse labyrint. Dit labyrint was ingericht als museum van

religieuze, waardevolle voorwerpen. Ons einddoel was de doopvont waar vroeger volwassenen werden gedoopt. Redelijk indrukwekkend allemaal!

We brengen ook een bezoek aan de kerk van de '3 ierarhi'. Op dit gebouw geraak je maar niet uitgekeken op de externe decoraties. Hier hebben zowel oosterse als westerse artiesten zij aan zij, band na band aan gewerkt. Elke groep bracht op zijn beurt een decoratieband aan met symbolen uit het oosten en daarna uit het westen. Dit was zo bedoeld om de verbondenheid te

benadrukken. Alle orthodoxe kerken zijn oostelijk georiënteerd. Dit gebouw is een klassiek voorbeeld van orthodoxe kerkenbouw: vertrekkend vanaf de ingang: een vestibule - pronaos - naos - iconostase en daarachter het altaar.

Tenslotte brengen we nog een bezoek aan het Cultuurpaleis, een imposant gebouw, gebouwd tussen 1906-1925 op de restanten van het voormalig justitiepaleis. Het herbergt meerdere nationale musea en onderzoeksinstituten. Vóór het gebouw staat het ruitersstandbeeld van Ștefan cel Mare, de "Athleet van God".

Wel, het was voor mij een eer om deze zeer toffe groep te mogen begeleiden. Ik heb er veel plezier aan beleefd. Dank aan de groep voor de omslag met drinkgeld. Dit had niet echt gehoeven maar het doet toch plezier.

De blaren en de kleine verwondingen die jullie hebben opgelopen zullen spoedig genezen.

Misschien zien we elkaar ooit nog weer.

Andere reisverslagen van deze jongen kun je terugvinden op www.ludwighaese.be

Ludwig D'Haese

benaltijdweg@gmail.com

Karel Van Gutte

karel.van.gutte@danubia.be

Tekst

Ludwig D'Haese en Karel Van Gutte

Foto's :

Ludwig D'Haese en andere groepsleden.